
И тя сама — о нашата любовъ въ възторга на страдание.
Кой камъкъ ще захвърли прѣдъ дверитѣ на свѣтлината?
О кой ще възроптай противъ прѣдвѣчния акордъ на небесата?
О моя ти, о моя! — отдѣхни сега подъ брачната симфония
[на безднитѣ.

Отпадатъ всички тъмнини, просторитѣ притихватъ.

О кой покжсва всички хубости разсипани отъ първий
[земенъ трепетъ
Срѣдъ златнитѣ коси на пролѣтъта?
О твоето дихание! — обвѣва то душата ми, и моя си ти —
О моя! — Ето прѣдъ стѣнитѣ ти: и земното смирение и всѣка
[красота и всѣка чистота.
Бжди благословенна о жена!